

прекрасно на угости. Слѣдъ половинъ часъ яви са мюдюрина на селото съ двама чиновници отъ Татаръ-Пазарджикъ; едина отъ тѣхъ по заповѣдта на каймакамина длжженъ бѣше да на придружи до Батакъ, но Скайлеръ рѣшително са отказа да го приеме, като казваше, че той нѣма да допусне въ свитата си никакви официални лица. Слѣдъ отиванието на мюдюрина въ двора на нашия домъ захвана да иде много народъ; по-вечето отъ тѣхъ бѣха жители отъ с. Батакъ, които бѣха прибѣгнали за помощъ у своите по-честити сжсѣди, и сега на обиколиха, като пжл-няха въздуха съ сжрдцераздерающи жалби. По-много отъ тѣхъ бѣха жени и дѣца, останали безъ покривъ и средства за сжществуване. Ние не можахме съ нищо да имъ помогнемъ и само печално слушахме тѣхните ужасни разкази, като имъ обѣщавахме да имъ направиме сичко, щото е възможно, слѣдъ вржщанието си въ Цариградъ. Но тѣжко! азъ сжмъ увѣренъ, че сичките тия обѣщания сж досущъ праздни.

ТАТАРЪ-ПАЗАРДЖИКЪ, 2 АВГУСТА.

Отъ времето на вчерашното писмо азъ видѣхъ толкова ужаси, щото сега ще повѣрвамъ на сичко, каквото и да кажатъ противъ турците. Въ звѣрството има граница, задъ която не сж възможни никакви сравнения и измѣрвания; тая граница турците отдавна сж прескочили и вече не можешъ ги стигна. Пжтя имъ е затрупанъ отъ такавъ плѣтъ чудовищни фактове, щото неволно са спирашъ съ отвржщение, като не желаешъ да гледашъ или да вървишъ по-